

Arrest

nr. 86 801 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. VANCRAEYNEST, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn, afkomstig uit het dorp Kekhidzhvari in de regio Kareli, Georgië. U bent sinds 1988 gehuwd met M. G. {...}, met wie u drie kinderen hebt: X (OV xxxxxxx), X en X. In 1994 huwde uw broer X met een vrouw van Ossetische afkomst, I. K. {...}. Dit was in de periode dat de oorlog officieel gedaan was maar de onderlinge spanningen nog zeer hoog waren. In de periode 1995-1996 werden in het dorp met tussenpozen drie huizen van Georgiërs in brand gestoken. Uw broer ontving toen telefoons waarin geëist werd dat hij zijn vrouw er openlijk van zou beschuldigen dat zij een hand had in deze branden. In de regio lagen een aantal dorpen waar de meerderheid van de bevolking van Ossetische afkomst was, en brandstichting

kwam wel vaker voor tijdens deze gespannen periode. Uw broer werd bovendien voor de keuze gesteld: ofwel moest hij scheiden, ofwel naar Tskhinvali verhuizen. Uw broer bleef in het dorp wonen maar u weet niet of hij nog problemen kende. Uw broer had hierover destijds niemand iets verteld. Pas kort voor zijn dood in 2004 vertelde hij u hierover. Uw broer stierf op 4 september 2004. Volgens de politie kwam hij om bij een auto-ongeluk, maar de lijkschouwer had vaststellingen gedaan die de officiële versie van de feiten ondermijnden. De lijkschouwer werd echter vermoord nog voor hij zijn rapport kon schrijven. In 2005 beviel u van uw jongste zoon, Daviti. Omdat uw inkomen als leerkracht onvoldoende was, begon u in 2006 samen met de vrouw van uw overleden broer groenten te verkopen in Zuid-Ossetië omdat de prijzen er hoger lagen. Jullie deden dit tot het uitbreken van het Georgisch-Ossetisch conflict in augustus 2008. Voor de oorlog werd u een paar keer opgebeld door onbekenden die u vroegen waarom u samen met uw schoonzus naar Zuid-Ossetië ging en waarom u haar steunde. U besteedde er niet veel aandacht aan. Na de oorlog van augustus 2008 werden de bedreigingen ernstiger. Jullie werden ervan verdacht wapens te hebben verkocht aan Zuid-Osseten onder het mom van het verkopen van groenten. Na de oorlog werd u zeer vaak ondervraagd door een voor u onbekende overheidsdienst. Dit gebeurde nooit in een overheidsgebouw. Ze wilden dat u zou bekennen dat u en uw schoonzus wapens hadden verkocht aan Zuid-Osseten. Tijdens deze ondervragingen werd u ook geslagen. Hoewel deze ondervragingen voortduurden tot in 2011, vertelde u uw familie er niets over. In april 2010 vond er een huiszoeking plaats bij uw ouders. Ze vonden er een wapen dat uw vader ooit cadeau had gekregen. Uw vader werd hierop gearresteerd, ondanks het feit dat hij ziek was. Uw vader werd opgesloten op beschuldiging van het bezit van een wapen. Hij overleed op 16 juli 2010 in de gevangenis. Op 8 oktober 2011 verdwenen uw man en zoon spoorloos. Toen u hun verdwijning ging aangeven bij de politie wilden zij u niet helpen. Er werd u gezegd dat u hen maar in Tskhinvali moest gaan zoeken. Begin november 2011 werd uw dochter tot twee maal toe bijna aangereden door een onbekende auto. In deze periode werd u er ook mee bedreigd dat uw zoon en dochter iets zou overkomen. U besloot het land te ontvluchten. Midden november begon u de nodige reisdocumenten te verzamelen. Op 15 december reisde u met uw dochter van Tbilisi via Istanbul naar België. Uw zoon werd, op dezelfde dag, door een andere passeur afzonderlijk naar België gebracht. U vroeg asiel aan in België op 16 december 2011.

B. Motivering

U verklaart Georgië te hebben verlaten nadat u ten onrechte door de Georgische autoriteiten was beschuldigd van het verkopen van wapens aan Zuid-Osseten. U zou onder druk gezet zijn om deze feiten te bekennen. Hierbij zou men er ook mee gedreigd hebben uw dochter en zoon te viseren. Ook de verdwijning van uw man en zoon zouden met deze problemen te maken hebben.

Er dient echter vastgesteld te worden dat uw asielrelaas niet als geloofwaardig beschouwd kan worden.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen en deze van uw dochter aangaande de ondervragingen die u onderging tegenstrijdig zijn. U verklaarde dat u pas na de oorlog van augustus 2008 voor het eerst werd opgebeld om ondervraagd te worden. Voor de oorlog zou u enkel dreigtelefoons gekregen hebben. (CGVS, p.15-16, 22) Uw dochter stelde echter dat ze er getuige van was hoe mensen u, zowel in Tbilisi als in Kekhidzhvari, thuis kwamen ophalen. Volgens haar gebeurde dit echter ook al voor de oorlog in 2008. (G. M. {...} – CGVS, p.5) Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw dochter, bleef u bij uw versie van de feiten. (CGVS, p.22) Het vasthouden aan uw eigen verklaringen heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op.

Bovendien waren uw verklaringen aangaande de ondervragingen na de oorlog van augustus 2008 op belangrijke punten uiterst vaag. U kon immers niet eens bij benadering zeggen wanneer u voor het eerst en/of voor het laatst werd ondervraagd. U kon enkel zeggen dat dit respectievelijk in 2008 en 2011 was. U slaagde er niet in dit verder te preciseren. Zo wist u niet in welke maand u voor het eerst en/of voor het laatst werd ondervraagd. (CGVS, p.16, 17) Dat u dergelijke belangrijke vervolgingsfeiten niet beter zou kunnen situeren in de tijd is geenszins aannemelijk te noemen.

Daarnaast bleken ook uw dochters verklaringen op een belangrijk punt uitermate vaag. Zij verklaarde dat zij tot tweemaal toe bijna werd aangereden door een onbekende auto. Zij kon deze feiten slechts zeer vaag situeren in de tijd. Zo verklaarde zij dat ze “ergens begin november” 2011 bijna werd aangereden. Zij wist echter niet de datum van het eerste incident en kon evenmin bij benadering zeggen hoeveel tijd er verstreek tussen de twee incidenten. Wat betreft het tweede incident kon zij enkel zeggen dat het in november was, maar wist niet of dit dan aan het begin, in het midden of op het einde van de maand was. Zij kon evenmin zeggen hoe lang voor jullie vertrek dit tweede incident plaatsvond, terwijl zij wel de datum van jullie vertrek uit Georgië wist. (G. M. {...} – CGVS, p.4-5) Dat zij deze feiten, die slechts enkele maanden voor het gehoor zouden zijn gebeurd en waarbij zij rechtstreeks betrokken zou zijn geweest, niet accurater zou kunnen situeren in de tijd is geenszins aannemelijk te noemen indien zij werkelijk gebeurd zouden zijn.

Bovenstaande vaststellingen raken aan de kern van jullie beider asielrelaas, met name de ondervragingen die tot doel hadden u strafbare feiten te laten bekennen (CGVS, p.16) en een

concrete aanwijzing dat de mensen die u bedreigden ook uw dochter zou viseren (CGVS, p.19-20). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate ondermijnd.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u geen objectieve stavingstukken van belangrijke vervolgingsfeiten neerlegt terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht. Zo verklaarde u betrekking tot de huiszoeking april 2010 in het huis van uw ouders (waar u ook verbleef als u in Kekhizdzhvari was) dat er een proces-verbaal van huiszoeking was. Voorts waren er volgens u ook bewijzen van de opsluiting van uw vader en zijn overlijden in de gevangenis. Volgens u waren deze documenten in het bezit van uw moeder. (CGVS, p.18) Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd u de kans geboden om deze documenten alsnog neer te leggen. (CGVS, p.21) Er dient vastgesteld te worden dat u er wel in geslaagd bent om andere documenten (o.a. originele identiteitsdocumenten van u, uw dochter en uw zoon Daviti) die zich volgens u nog in Georgië bevonden (CGVS, p.6) naar België te laten overkomen en neer te leggen op het Commissariaat-generaal. U hebt echter geen enkele reden opgegeven voor het niet neerleggen van voormelde documenten in verband met belangrijke door u aangehaalde feiten. Het enige document dat u in verband met het overlijden van uw vader hebt neergelegd is zijn overlijdensakte. Dit document toont echter enkel aan dat hij op 16 juli 2010 overleed in Kekhizdzhvari. De doodsoorzaak is niet vermeld. Bijgevolg kan dit document uw verklaringen ter zake niet op objectieve wijze staven. Het vastgestelde gebrek aan bewijzen om uw asielerelaas te staven ondersteunt de ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat u nog vrijwillig in contact getreden bent met de autoriteiten die u zouden hebben vervolgd nadat de vervolging zou zijn begonnen. Hoewel u het niet met zekerheid kon stellen, denkt u wel dat de mannen die u ondervroegen en beschuldigden van het verkopen van wapens aan mensen in Zuid-Ossetië tot de Georgische ordediensten behoorden. (CGVS, p.17) Ondanks dergelijke ernstige beschuldigingen door de autoriteiten, die bovendien zeer veel (illegale) inspanningen zouden hebben geleverd om u te laten bekennen, hebt u zich in november 2011 nog tot de Georgische overheid gewend om internationale paspoorten voor u en uw kinderen te bekomen (CGVS, p.6). Het vrijwillig in contact treden met de overheden van wie de verklaarde vervolging uit zou gaan valt echter niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Bovendien verklaarde u nog dat u geen problemen hebt gekend bij het bekomen van deze paspoorten. (CGVS, p.6) Het is weinig aannemelijk te noemen dat u zonder problemen een dergelijke document, bedoeld om naar het buitenland te reizen, kon bekomen en er ogenschijnlijk zonder problemen het land mee kon verlaten via de luchthaven van Tbilisi (CGVS, p.8) indien u er werkelijk door de Georgische autoriteiten van verdacht zou zijn wapens te hebben gesmokkeld naar Zuid-Ossetië, hetgeen een zeer ernstige verdenking is.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte (duplicaat en origineel), huwelijksakte en diploma bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en academische carrière. De identiteitskaart van uw dochter Maka, haar geboorteakte (duplicaat en origineel) en de geboorteakte (duplicaat) van uw zoon Daviti bevatten eveneens enkel gegevens betreffende hun identiteit. Voormelde gegevens worden door mij niet in twijfel getrokken. De kopie van de geboorteakte van uw man en van uw zoon Nodori bevatten eveneens enkel gegevens betreffende hun identiteit. Aangezien zij respectievelijk dateren van 1963 en 1991 kunnen zij geen gegevens bevatten aangaande hun vermeende verdwijning. De geboorteakte van uw broer vormt een bewijs van uw verwantschap met hem. Deze wordt niet door mij in twijfel getrokken. Zijn overlijdensakte toont aan dat hij overleed op 4 september 2004 in Kekhizdzhvari. Er is echter geen doodsoorzaak vermeld, zodat dit document uw verklaringen als zou hij gedood zijn niet objectief kan staven. Zijn huwelijksakte (duplicaat) toont zijn huwelijk met I. K. {...} aan. De geboorteakte (duplicaat en origineel) van I. K. {...} toont aan dat zij van gemengd Ossetisch-Georgische origine is. Geen van deze zaken wordt in bovenvermelde beslissing in twijfel getrokken. De overlijdensakte van G. K. {...}, de vader van I. K. {...}, toont zijn overlijden in Vladikavkaz in 1993 aan. U haalde echter nergens in uw verklaringen een verband tussen zijn dood en uw problemen aan. De overlijdensakte van uw vader werd eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van tweede verzoekster:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn, afkomstig uit Tbilisi, Georgië. Tot 2006 woonde u in het dorp Kekhidzhvari in de regio Kareli. Daar woonden ook uw moeder, G. D. {...} (xxxxxxx) en vader meestal. Sinds 2006, toen u naar de universiteit ging, woonde u in Tbilisi. U bent samen met uw moeder en broer Daviti uit Georgië gevlucht omwille van de problemen van uw moeder. Zowel in Kekhidzhvari als in Tbilisi was u er getuige van hoe zij opgebeld werd door bepaalde mensen die haar wilden ontmoeten. Als ze bijvoorbeeld haar telefoon niet opnam, kwamen deze mensen haar thuis halen. Als ze terugkwam was uw moeder steeds zeer nerveus en hilde ze. Dit gebeurde reeds sinds de dood van uw oom (in 2004) en verergerde na de oorlog van augustus 2008. U weet echter niet waarom uw moeder problemen kende. Als u haar vragen stelde reageerde ze steeds zeer geïrriteerd en nerveus. Op 8 oktober 2011 verdwenen uw vader en broer Nodari spoorloos. Uw moeder probeerde zowel in Kekhidzhvari als in Tbilisi de hulp van de politie te bekomen. In november 2011 werd u twee maal bijna aangereden door een zwarte auto met geblindeerde ramen. Uiteindelijk besloot uw moeder land te ontvluchten. Op 15 december reisde u met uw moeder van Tbilisi via Istanbul naar België. Uw broer werd, op dezelfde dag, door een andere passeur afzonderlijk naar België gebracht. U vroeg asiel aan in België op 16 december 2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw moeder beroept. (CGVS, p.3-4) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw moeder door mij werd besloten dat uw moeder de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw moeder luidt als volgt:

"U verklaart Georgië te hebben verlaten nadat u ten onrechte door de Georgische autoriteiten was beschuldigd van het verkopen van wapens aan Zuid-Osseten. U zou onder druk gezet zijn om deze feiten te bekennen. Hierbij zou men er ook mee gedreigd hebben uw dochter en zoon te viseren. Ook de verdwijning van uw man en zoon zouden met deze problemen te maken hebben.

Er dient echter vastgesteld te worden dat uw asielrelaas niet als geloofwaardig beschouwd kan worden.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen en deze van uw dochter aangaande de ondervragingen die u onderging tegenstrijdig zijn. U verklaarde dat u pas na de oorlog van augustus 2008 voor het eerst werd opgebeld om ondervraagd te worden. Voor de oorlog zou u enkel dreigtelefoons gekregen hebben. (CGVS, p.15-16, 22) Uw dochter stelde echter dat ze er getuige van was hoe mensen u, zowel in Tbilisi als in Kekhidzhvari, thuis kwamen ophalen. Volgens haar gebeurde dit echter ook al voor de oorlog in 2008. (G. M. {...} – CGVS, p.5) Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw dochter, bleef u bij uw versie van de feiten. (CGVS, p.22) Het vasthouden aan uw eigen verklaringen heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op.

Bovendien waren uw verklaringen aangaande de ondervragingen na de oorlog van augustus 2008 op belangrijke punten uiterst vaag. U kon immers niet eens bij benadering zeggen wanneer u voor het eerst en/of voor het laatst werd ondervraagd. U kon enkel zeggen dat dit respectievelijk in 2008 en 2011 was. U slaagde er niet in dit verder te preciseren. Zo wist u niet in welke maand u voor het eerst en/of voor het laatst werd ondervraagd. (CGVS, p.16, 17) Dat u dergelijke belangrijke vervolgingsfeiten niet beter zou kunnen situeren in de tijd is geenszins aannemelijk te noemen.

Daarnaast bleken ook uw dochters verklaringen op een belangrijk punt uitermate vaag. Zij verklaarde dat zij tot tweemaal toe bijna werd aangereden door een onbekende auto. Zij kon deze feiten slechts zeer vaag situeren in de tijd. Zo verklaarde zij dat ze "ergens begin november" 2011 bijna werd aangereden. Zij wist echter niet de datum van het eerste incident en kon evenmin bij benadering zeggen hoeveel tijd er verstreek tussen de twee incidenten. Wat betreft het tweede incident kon zij enkel zeggen dat het in november was, maar wist niet of dit dan aan het begin, in het midden of op het einde van de maand was. Zij kon evenmin zeggen hoe lang voor jullie vertrek dit tweede incident plaatsvond, terwijl zij wel de datum van jullie vertrek uit Georgië wist. (G. M. {...} – CGVS, p.4-5) Dat zij deze feiten, die slechts enkele maanden voor het gehoor zouden zijn gebeurd en waarbij zij rechtstreeks betrokken zou zijn geweest, niet accurater zou kunnen situeren in de tijd is geenszins aannemelijk te noemen indien zij werkelijk gebeurd zouden zijn.

Bovenstaande vaststellingen raken aan de kern van jullie beider asielrelaas, met name de ondervragingen die tot doel hadden u strafbare feiten te laten bekennen (CGVS, p.16) en een concrete aanwijzing dat de mensen die u bedreigden ook uw dochter zou viseren (CGVS, p.19-20). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate ondermijnd.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u geen objectieve stavingstukken van belangrijke vervolgingsfeiten neerlegt terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht. Zo verklaarde u

betrekking tot de huiszoeking april 2010 in het huis van uw ouders (waar u ook verbleef als u in Kekhidzhvari was) dat er een proces-verbaal van huiszoeking was. Voorts waren er volgens u ook bewijzen van de opsluiting van uw vader en zijn overlijden in de gevangenis. Volgens u waren deze documenten in het bezit van uw moeder. (CGVS, p.18) Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd u de kans geboden om deze documenten alsnog neer te leggen. (CGVS, p.21) Er dient vastgesteld te worden dat u er wel in geslaagd bent om andere documenten (o.a. originele identiteitsdocumenten van u, uw dochter en uw zoon Daviti) die zich volgens u nog in Georgië bevonden (CGVS, p.6) naar België te laten overkomen en neer te leggen op het Commissariaat-generaal. U hebt echter geen enkele reden opgegeven voor het niet neerleggen van voormelde documenten in verband met belangrijke door u aangehaalde feiten. Het enige document dat u in verband met het overlijden van uw vader hebt neergelegd is zijn overlijdensakte. Dit document toont echter enkel aan dat hij op 16 juli 2010 overleed in Kekhidzhvari. De doodsoorzaak is niet vermeld. Bijgevolg kan dit document uw verklaringen ter zake niet op objectieve wijze staven. Het vastgestelde gebrek aan bewijzen om uw asielrelaas te staven ondersteunt de ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat u nog vrijwillig in contact getreden bent met de autoriteiten die u zouden hebben vervolgd nadat de vervolging zou zijn begonnen. Hoewel u het niet met zekerheid kon stellen, denkt u wel dat de mannen die u ondervroegen en beschuldigden van het verkopen van wapens aan mensen in Zuid-Ossetië tot de Georgische ordediensten behoorden. (CGVS, p.17) Ondanks dergelijke ernstige beschuldigingen door de autoriteiten, die bovendien zeer veel (illegale) inspanningen zouden hebben geleverd om u te laten bekennen, hebt u zich in november 2011 nog tot de Georgische overheid gewend om internationale paspoorten voor u en uw kinderen te bekomen (CGVS, p.6). Het vrijwillig in contact treden met de overheden van wie de verklaarde vervolging uit zou gaan valt echter niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien verklaarde u nog dat u geen problemen hebt gekend bij het bekomen van deze paspoorten. (CGVS, p.6) Het is weinig aannemelijk te noemen dat u zonder problemen een dergelijke document, bedoeld om naar het buitenland te reizen, kon bekomen en er ogenschijnlijk zonder problemen het land mee kon verlaten via de luchthaven van Tbilisi (CGVS, p.8) indien u er werkelijk door de Georgische autoriteiten van verdacht zou zijn wapens te hebben gesmokkeld naar Zuid-Ossetië, hetgeen een zeer ernstige verdenking is. Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte (duplicaat en origineel), huwelijksakte en diploma bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en academische carrière. De identiteitskaart van uw dochter Maka, haar geboorteakte (duplicaat en origineel) en de geboorteakte (duplicaat) van uw zoon Daviti bevatten eveneens enkel gegevens betreffende hun identiteit. Voormelde gegevens worden door mij niet in twijfel getrokken. De kopie van de geboorteakte van uw man en van uw zoon Nodori bevatten eveneens enkel gegevens betreffende hun identiteit. Aangezien zij respectievelijk dateren van 1963 en 1991 kunnen zij geen gegevens bevatten aangaande hun vermeende verdwijning. De geboorteakte van uw broer vormt een bewijs van uw verwantschap met hem. Deze wordt niet door mij in twijfel getrokken. Zijn overlijdensakte toont aan dat hij overleed op 4 september 2004 in Kekhidzhvari. Er is echter geen doodsoorzaak vermeld, zodat dit document uw verklaringen als zou hij gedood zijn niet objectief kan staven. Zijn huwelijksakte (duplicaat) toont zijn huwelijk met I. K. {...} aan. De geboorteakte (duplicaat en origineel) van I. K. {...} toont aan dat zij van gemengd Ossetisch-Georgische origine is. Geen van deze zaken wordt in bovenvermelde beslissing in twijfel getrokken. De overlijdensakte van G. K. {...}, de vader van I. K. {...}, toont zijn overlijden in Vladikavkaz in 1993 aan. U haalde echter nergens in uw verklaringen een verband tussen zijn dood en uw problemen aan. De overlijdensakte van uw vader werd eerder reeds besproken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 52/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de rechten van verdediging.

Verzoeksters betogen als volgt:

"1. Toepassing van het Verdrag van Geneve

Overwegende dat de tegenpartij noch de nationaliteit van de verzoeksters, noch hun etnische herkomst betwist.

4. De tegenstrijdigheden tussen de relasen van de verzoeksters

Overwegende dat de tegenpartij melding maakt van hetgeen zij in de relasen van elk van de verzoeksters tegenstrijdigheden meent te zijn. Dat deze tegenstrijdigheden de datum zouden betreffen vanaf dewelke de eerste verzoekster verhoord werd. Dat Mevrouw G. {...} verklaard heeft dat zij voor de eerste keer na de oorlog van augustus 2008 verhoord werd. Dat zij bevestigt voor de oorlog slechts per telefoon bedreigd te zijn geweest. Dat de tweede verzoekster, wat haar betreft, verklaard heeft getuige geweest te zijn van het feit dat personen haar moeder meermaals zijn komen halen om haar te ondervragen, bij haar, en dit, voor de oorlog van 2008. Dat, volgens de eerste verzoekster, enkel haar versie van de feiten geldig is, aangezien haar dochter zeer jong was toen de feiten zich voorgedaan hebben. Dat de verzoekster daarenboven zeer vaak liet bezoek van personen kreeg, en dat haar dochter bijgevolg mogelijks gedacht heeft dat het reeds om de ondervragers ging. Dat de tweede verzoekster vanaf 2006 verhuisd is, toen zij naar de universiteit geweest is, en dat zij slechts af en toe bij haar ouders terugkwam. Dat zij sommige gebeurtenissen bijgevolg door elkaar heeft kunnen halen.

Dat eveneens onderstreept moet worden dat haar één enkele vraag gesteld werd over wanneer de eerste ondervragingen plaatsgevonden hebben: "zag u dat ook al voor de oorlog in 2008 dat ze werd meegenomen?" Dat zij op deze vraag eenvoudig "ja" geantwoord heeft. Dat de behandelende ambtenaar het daarbij gelaten heeft in plaats van het onderzoek voort te zetten, en het verhoor van de tweede verzoekster beëindigd heeft. Dat de blijkbare tegenstrijdigheid die de tegenpartij aangeeft er blijkbaar geen is. Dat de twee verzoekster trouwens dezelfde versie van de feiten gegeven hebben evenals van de manier waarop deze plaatsgevonden hadden.

5. De onduidelijkheden

Overwegende dat de tegenpartij aan de verzoeksters verwijt betreffende de gebeurtenissen die zij beleefd hebben. Bijzonder vaag en onduidelijk geweest te zijn. Dat zij zo in de tijd niet gesitueerd zouden kunnen hebben wanneer de ondervragingen plaatsgevonden hadden en wanneer de tweede bestuurster bijna door een wagen omvergereden werd. Dat de eerste verzoekster inderdaad verklaard heeft zich de precieze datum van haar eerste ondervraging niet meer te herinneren, maar dat zij echter vermeld heeft dat dit kort na de oorlog van augustus 2008 en in de herfst gebeurd was. Dat zij tijdens haar verhoor eveneens verklaard heeft dat zij zich van de juiste datum van haar laatste ondervraging niet herinnerde, aangezien de bedreigingen per telefoon tot haar vertrek geduurd hebben. Dat, aangezien het grootste deel van haar problemen nooit opgehouden heeft, het voor haar niet mogelijk was te verklaren wanneer één van deze problemen ten einde gelopen was. Dat wat de incidenten betreft waarvan de tweede verzoekster het voorwerp is geweest, haar moeder verklaard heeft dat zich één week later, in november 2011 voorgedaan hadden. Dat de tweede verzoekster echter niet gekwetst werd. Dat de twee verzoeksters allebei verklaard hebben dat het een zwarte wagen was die op de tweede verzoekster losgestormd is. Dat M. G. {...} de omstandigheden in dewelke deze incidenten zich voorgedaan hadden eveneens uitgelegd heeft. Dat aan de tegenpartij herinnerd dient te worden dat de verzoeksters in hun land een ernstig trauma geleden hebben, en dat zij niet verwacht hadden in hun verhoor zo duidelijk te moeten zijn voor zover zij de uitgelegde feiten beleefd hebben. Dat zich dit trauma daarenboven te moeten herinneren en deze aan onbekenden uit te leggen, terwijl de verzoeksters zich onthouden hebben er met hun naasten over te spreken hen tijdens hun verhoor zeer zenuwachtig gemaakt heeft. Dat daaraan toegevoegd dient te worden dat de geruststellende aanwezigheid van een advocaat ontbrak, evenals de raadgevingen die deze hen voor deze beproeving had kunnen geven, teneinde hen er beter op voor te bereiden. Dat zo blijkt dat de tegenpartij talrijke details die de verzoeksters betreffende deze gebeurtenissen gegeven hadden totaal buiten beschouwing gelaten heeft en verkozen heeft enkel haar aandacht op hun situatie in de tijd te richten.

6. De afwezigheid van objectieve bewijzen

Overwegende dat de tegenpartij aan de eerste verzoekster verwijt dat zij geen objectieve bewijzen van de verdrukkingen waarvan zij het voorwerp is geweest heeft kunnen indienen, evenals van de huiszoeking die bij haar ouders plaatsgevonden heeft en de gevangenschap en vervolgens liet overlijden van haar vader, terwijl zij zich verschillende identiteitsdocumenten heeft kunnen verschaffen.

Dat deze afwezigheid van bewijs tijdens het verhoor niet betwist wordt, maar dat de verzoekster thans over het proces-verbaal van huiszoeking beschikt, die op een FLASH kaart gecopieerd werd, evenals over het document van het ziekenhuis naar hetwelk haar vader overgebracht werd, en dat aanduidt dat hij ten gevolge van suikerziekte en necrose overleden is. Dat dit document eveneens aanduidt dat hij op de dag van zijn opname in liet ziekenhuis overleden is. Dat zo blijkt dat het personeel van de

gevangenis in dewelke hij gedetineerd werd waarschijnlijk gewacht hebben om hein te laten verzorgen, terwijl de ziekten waaraan hij leed duidelijk ernstig waren. Dat de verzoekster getracht heeft van de gevangenis zelf een document aangaande de hechtenis van haar vader te bekomen, maar tevergeefs. Dat zij eveneens een document indient meldend dat haar vader in plaats van zijn hechtenis aan de overheden voorgesteld hadden zijn huis in beslag te nemen, hetgeen zij geweigerd hebben (deze documenten tonen voldoende het context van de gebeurtenissen aan die de verzoekster beleefd heeft). Dat uiteindelijk een document meldend dat haar moeder op 01 april 2012 gehospitaliseerd werd haar zopas toegezonden werd Dat, aangezien de verzoekster steeds met haar naasten in contact is, zij vernomen heeft dat haar moeder bedreigd en zelfs geslagen werd, reden om dewelke zij naar het ziekenhuis overgebracht werd. Dat het indienen van deze nieuwe documenten betreffende belangrijke elementen van het dossier, op zichzelf de vernietiging van de door de tegenpartij genomen beslissing en de herziening van de situatie van de verzoekers rechtvaardigt.

7. De vrees van de overheden

Overwegende dat de tegenpartij van mening is dat het gedrag van de eerste verzoekster niet overeenstemt met een gegronde vrees voor vervolgingen vanwege de overheden van haar land. Dat, terwijl de verzoekster de Georgische ordediensten ervan verdenkt haar betrokkenheid georganiseerd te hebben, de tegenpartij haar blijkbaar verwijt geen probleem gehad te hebben om een paspoort te bekomen en GEORGIE te verlaten. Dat hieromtrent vermeld moet worden dat het Georgische bestuur de paspoorten aflevert, en niet de ordediensten. Dat er dus een scheiding tussen beiden instellingen bestaat. Dat de verzoekster zich anderzijds naar de luchthaven van TBILISSI heeft kunnen begeven en zonder probleem heeft kunnen reizen om reden dat twee kennissen, Gia en Giorgi geïntervenieërd zijn en de reis van de verzoeksters zorgvuldig voorbereid hebben Dat de vervolgingen en de opzoekingen waarvan de eerste verzoekster het voorwerp geweest is daarenboven niet officieel zijn. Dat er inderdaad geen enkel document bestaat betreffende haar talrijke ondervragingen Dat de verzoekster dit tijdens haar verhoor uitgelegd heeft, verklarend dat de ondervragingen nooit in openbare gebouwen plaatsvonden Dat zij eveneens verklaard heft dat haar ondervragers geen uniform droegen en zich nooit voorgesteld hebben hetgeen, bij voorbeeld, politieagenten gedaan zouden hebben. Overwegende dat de tegenpartij de verdwijning van de echtgenoot en van één van de zonen van de verzoekster niet aan de orde blijkt te stellen. Dat zij de problemen waarvan haar broer en haar schoonzuster het slachtoffer zijn geweest om reden van de herkomst van deze laatste ook niet aan de orde stelt, noch liet overlijden van haar broer dat nochtans het vertrekpunt van de problemen van de verzoekster is Dat de officiële reden van het overlijden van deze laatste een auto ongeval was, terwijl een gerechtelijke deskundige vastgesteld heeft dat het een dergelijk incident niet kon betreffen maar en dat hij eerder moord overwoog°. Dat de geneesheer trouwens kort voor de publicatie van zijn deskundig verslag gedood werd. Dat de tegenpartij betreffende dit element geen enkel kommentaar maakt. Dat deze laatste geen woord zegt betreffende de reizen die de verzoekster in ZUID-OSSETIE gemaakt heeft teneinde te overleven, terwijl deze ten grondslag liggen van de beschuldigingen betreffende de wapenhandel waarvan zijn het voorwerp is geweest. Dat zij ook niets zegt aangaande de talrijke bedreigingen die de eerste verzoekster per telefoon gekregen heeft. Dat ook niet betwist wordt dat de verzoekster op de politiediensten beroep gedaan heeft toen haar echtgenoot en één van haar zonen verdwenen zijn. Dat deze laatsten echter geweigerd hebben haar te helpen. Dat de positie van de tegenpartij bijgevolg niet relevant is aangezien zij talrijke belangrijke elementen van de asielrelasen van de verzoekster niet betwist, maar uiteindelijk besluit dat deze relasen niet geloofwaardig zijn. Dat de elementen die niet aan de orde gesteld worden daarenboven redelijkerwijs toelaten te beschouwen dat er in hoofde van de verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat de overheden van hun land duidelijk niet bereid zijn hen te helpen.

8. De door de verzoeksters ingediende documenten

Overwegende dat de verzoeksters verscheidene identiteitsdocumenten die henzelf en hun naasten betreffende ingediend hebben, evenals verschillende overlijdens- en geboorteakten van enkelen onder hen. Dat de tegenpartij van oordeel is dat deze documenten slechts de identiteit van al deze personen bewijzen, maar geen enkele verduidelijkingen verschaffen betreffende de gebeurtenissen die de verzoeksters beleefd hebben. Dat de verzoeksters in ieder geval geen ander doel hadden wanneer zij deze documenten ingediend hebben. Dat de nadruk echter gelegd moet worden op het groot aantal ingediende documenten (14) en liet feit dat de meesten originele stukken zijn.

7. De subsidiaire bescherming

Overwegende dat de verzoeksters ten subsidiaire titel de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 solliciteren. Dat bij lezing van de betwiste beslissing blijkt dat de tegenpartij het dossier van de verzoeksters vanuit de invalshoek van de subsidiaire bescherming duidelijk niet onderzocht heeft. Dat slechts vermeld wordt dat "verder komt i met in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de ". Dat de verzoeksters de redenen hiervan niet kennen. Dat zij ook niet weten of de tegenpartij alle hypothesen voorzien door

het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 wel degelijk overwogen en onderzocht heeft. Dat de tegenpartij tot de beginsels van uitdrukkelijke motivering van haar handelingen gehouden is. Dat vastgesteld dient te worden dat zij de betwiste beslissingen niet behoorlijk motiveert door de onmogelijkheid om het subsidiaire beschermingsstatuut aan de verzoeksters toe kennen in één enkele zin samen te vatten. Dat de verzoeksters het recht hebben de redenen ervan te kennen. Dat, gezien deze elementen, indien deze Rechtsmacht zou achten, quod non, dat het Verdrag van Geneve niet toegepast moet worden, de verzoeksters volkomen aan de voorwaarden voldoen om het subsidiaire beschermingsstatuut in de zin van het artikel 48/4, § 1 en 2) te bekomen.”

2.2. De Raad wijst verzoeksters erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52/2, §1 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoeksters zich in het verzoekschrift beperken tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling, door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster verklaarde pas na de oorlog te zijn opgebeld om ondervraagd te worden. Voor de oorlog zou eerste verzoekster enkel dreigtelefoons gekregen hebben (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.15-16). Eerste verzoekster verklaarde voorts dat voor 2008 niemand haar thuis kwam ophalen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 22). Tweede verzoekster verklaarde in tegenstelling hiermee dat ze verschillende keren getuige was van het feit dat haar moeder, eerste verzoekster, thuis werd opgehaald en dat dit al gebeurde voor de oorlog in 2008 (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeksters trachtten deze discrepantie te verklaren door te wijzen op de jeugdige leeftijd van tweede verzoekster op het ogenblik van de feiten, doch de Raad dient op te merken dat tweede verzoekster geboren is in 1989 en bijgevolg op het moment van de feiten een zekere leeftijd had zodat verwacht kan worden dat zij dergelijke ingrijpende gebeurtenissen zoals het thuis ophalen van haar moeder door onbekenden zich correct herinnert. De nuancering die verzoeksters trachtten toe te voegen aan hun verklaringen, met name dat eerste

verzoekster veel bezoek kreeg en dat tweede verzoekster bijgevolg mogelijks gedacht heeft dat het reeds om de ondervragers ging betreft een *post factum* verklaring die geenszins ondersteund wordt door de stukken van het administratief dossier en aldus geenszins vermag de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent een kernaspect van het asielrelaas te herstellen. De Raad ziet voorts niet in hoe het argument dat tweede verzoekster vanaf 2006 verhuisd is naar de universiteit inhoudt dat zij bepaalde gebeurtenissen door elkaar heeft gehaald. Immers blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekster dat zij inderdaad verklaarde sinds 2006 verhuisd te zijn (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 2) doch dat zij zowel tijdens de zomervakantie als zij in het dorp was als in Tbilisi zag hoe haar moeder werd opgehaald en dat ze dit ook al zag voor de oorlog in 2008 (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 5). Het gegeven dat tweede verzoekster slechts eenmaal gevraagd werd of zij ook al voor de oorlog in 2008 zag dat haar moeder werd meegenomen, kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde discrepantie met de verklaringen van haar moeder. Immers, de vraagstelling was duidelijk en tweede verzoekster heeft hier een duidelijk en eenduidig antwoord op gegeven. De Raad ziet dan ook niet in welke bijkomende vragen de commissaris-generaal tweede verzoekster daaromtrent nog had dienen te stellen. De Raad benadrukt voorts dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door asielzoekers die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeksters mag verwacht worden dat zij eensluidende verklaringen kunnen afleggen over gebeurtenissen die de kern van hun asielrelaas uitmaken. Het gegeven dat verzoeksters hierin niet slagen, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

2.6. Waar verzoeksters aangaande de onduidelijkheden in hun asielrelaas een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen, zoals verder blijkt, in gebreke blijven.

Verzoeksters betwisten niet dat zij vaag zijn gebleven over bepaalde kernaspecten van hun asielrelaas. Eerste verzoekster stelt dat zij inderdaad verklaard heeft de precieze datum van haar eerste ondervraging niet meer te herinneren, maar benadrukt dat zij vermeld heeft dat dit kort na de oorlog van augustus 2008 en in de herfst gebeurd was. De Raad is evenwel van oordeel dat de ondervragingen van eerste verzoekster een kernelement van het asielrelaas betreffen en van eerste verzoekster verwacht kan worden dat zij een preciezere aanduiding kan geven van het tijdstip waarop haar eerste ondervraging heeft plaatsgevonden. Dit alles temeer in het licht van de verklaringen van eerste verzoekster dat zij telefonisch gecontacteerd werd met de mededeling waar en wanneer zij moest komen om haar vervolgers te ontmoeten waarbij zij werd meegenomen in een auto die naar een afgelegen plaats reed waar haar vragen werden gesteld (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 16). Hieruit blijkt immers dat de eerste ondervraging voorafging door een reeks evenementen die, indien ze zich werkelijk hebben voorgedaan, zeker in het geheugen van verzoekster moeten gegrift staan en aldus ook een preciezer antwoord kan verwacht worden van verzoekster aangaande het tijdstip van de eerste ondervraging. Ook het gegeven dat eerste verzoekster over het tijdstip van haar laatste ondervraging slechts kan zeggen dat dit gebeurd is in 2011 (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, pp. 16-17), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Zoals hoger reeds gesteld waren de ondervragingen ingrijpende gebeurtenissen – eerste verzoekster verklaarde tevens tijdens deze ondervragingen fysiek geslagen geweest te zijn (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 17), wat de gebeurtenis des te ingrijpender maakt – zodat redelijkerwijze van haar verwacht mag worden dat zij nauwkeuriger kan aangeven wanneer deze gebeurtenis heeft plaatsgegrepen. Het argument dat ze nadien nog bedreigingen per telefoon gekregen heeft, doet hier hoegenaamd geen afbreuk aan.

Verzoeksters' argumentatie dat de aanrijding met de wagen zich situeerde in november 2011, dat ze beiden verklaard hebben dat het om een zwarte wagen ging en dat ze de omstandigheden van deze incidenten hebben uitgelegd, kan geenszins afbreuk doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat: *“Daarnaast bleken ook uw dochters verklaringen op een belangrijk punt uitermate vaag. Zij verklaarde dat zij tot tweemaal toe bijna werd aangereden door een onbekende auto. Zij kon deze feiten slechts zeer vaag situeren in de tijd. Zo verklaarde zij dat ze “ergens begin november” 2011 bijna werd aangereden. Zij wist echter niet de datum van het eerste incident en kon evenmin bij benadering zeggen hoeveel tijd er verstreek tussen de twee incidenten. Wat betreft het tweede incident kon zij enkel*

zeggen dat het in november was, maar wist niet of dit dan aan het begin, in het midden of op het einde van de maand was. Zij kon evenmin zeggen hoe lang voor jullie vertrek dit tweede incident plaatsvond, terwijl zij wel de datum van jullie vertrek uit Georgië wist. (G. M. {..} – CGVS, p.4-5) Dat zij deze feiten, die slechts enkele maanden voor het gehoor zouden zijn gebeurd en waarbij zij rechtstreeks betrokken zou zijn geweest, niet accurater zou kunnen situeren in de tijd is geenszins aannemelijk te noemen indien zij werkelijk gebeurd zouden zijn". Immers, zoals reeds in vorige paragraaf benadrukt, zijn ook de aanrijdingen van tweede verzoekster door een onbekende auto dermate ingrijpende gebeurtenissen dat tweede verzoekster bij machte moet zijn om een meer nauwkeurige aanduiding te geven van het tijdstip waarop deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, zo ze zich werkelijk hebben voorgedaan. De vaststelling dat tweede verzoekster hier in gebreke blijft, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Waar verzoeksters beweren dat de door verwerende partij vastgestelde vaagheden te verklaren zijn door de door hen opgelopen trauma's stelt de Raad vast dat verzoeksters deze blote bewering niet ondersteunen met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat hun cognitief geheugen is aangetast waardoor het hen onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas, vrij van vaagheden op het niveau van de relevante bijzonderheden, naar voor te brengen. Verzoeksters leggen desbetreffend geen enkel bewijs voor. De Raad benadrukt nogmaals dat van elke asielzoeker mag verwacht worden dat hij eenduidige verklaringen zonder hiaten en vaagheden kan afleggen over de relevante gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. Het argument van verzoeksters dat zij ook met hun naasten niet gesproken hebben over hun problemen, kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan deze plicht.

De Raad wijst er voorts op dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeksters stress hadden, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat stress verzoeksters verhinderd zou hebben hun asielrelaas volledig en juist te vertellen. Uit de hoorverslagen blijkt bovendien dat de procedure aan verzoeksters werd uitgelegd en dat eventuele problemen dienen gemeld te worden. Het argument dat zij niet vergezeld waren van een advocaat, kan gelet op voorgaande bespreking, derhalve evenmin een verantwoording bieden voor de vastgestelde vaagheden in de verklaringen van verzoeksters.

Waar verzoeksters nog betogen dat enkel gefocust wordt op het in de tijd kunnen situeren van de gebeurtenissen, terwijl andere details buiten beschouwing worden gelaten, dient nogmaals benadrukt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters' asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van hun asielaanvraag. Bij het beoordelen van een asielrelaas neemt de verwerende partij het geheel aan bewijsstukken en verklaringen in rekening. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal alle aangevoerde elementen heeft beoordeeld en terecht heeft vastgesteld dat verzoeksters' relaas tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevat op het vlak van elementen die behoren tot de essentie van hun asielmotieven, vaststellingen die verzoeksters niet hebben kunnen weerleggen.

2.7. Verzoeksters betogen thans over het proces-verbaal van huiszoeking te beschikken alsook over het document van het ziekenhuis naar hetwelk de vader werd overgebracht en een document meldend dat de vader in plaats van zijn hechtenis voorgesteld had zijn huis in beslag te nemen. Verder betogen zij net een document meldend dat de moeder op 1 april 2012 gehospitaliseerd werd, te hebben ontvangen. Bij het verzoekschrift zelf hebben verzoeksters evenwel geen stukken dienaangaande gevoegd. Ter terechtzitting leggen verzoeksters een stukkenbundel neer met als in de inventaris vermelde stukken: auditrapport betreffende de ouders van verzoekster (na het zoeken), medisch attest betreffende de vader van verzoekster, het vonnis betreffende de vader van verzoekster, medisch attest betreffende de moeder van verzoekster en preventieve maatregelen betreffende de vader van verzoekster. De Raad wijst er evenwel op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

2.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan gevolgd worden waar hij stelt dat het geenszins strookt met een gegronde vrees voor vervolging dat eerste verzoekster zich wendt tot de Georgische overheid, waarvan de Georgische ordediensten wel degelijk deel uitmaken en die door eerste verzoekster verdacht worden van haar vervolging, om internationale paspoorten te bekomen. Het argument van verzoeksters dat hun reis goed voorbereid was en geïntervenieerd werd door twee kennissen en dat de vervolging niet officieel was, kan geenszins verantwoorden waarom, indien eerste verzoekster werkelijk verdacht zou zijn van wapensmokkel door welk onderdeel ook van de Georgische autoriteiten, de Georgische autoriteiten zonder enig probleem paspoorten zouden hebben afgeleverd aan eerste verzoekster, die immers verklaarde zelf deze paspoorten geregeld en afgehaald te hebben (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 6) en hen eveneens zonder enig probleem zouden doorgelaten hebben op de luchthaven.

2.9. Waar verzoeksters nogmaals hun verklaringen herhalen, wijst de Raad op zijn bespreking onder punt 2.6.. De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissing is gesteund op alle gegevens uit het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. De Raad verwijst voorts naar zijn bespreking onder punt 2.4. en benadrukt dat in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. In casu zijn verzoeksters er echter niet in geslaagd hun asielrelaas aannemelijk te maken gelet op de vastgestelde hiaten en inconsistenties. Uit nazicht van het administratief dossier blijken geen elementen die afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeksters en die de toekenning van bescherming rechtvaardigen. De Raad ziet dan ook niet in welke elementen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog zou hebben moeten opnemen. De Raad wijst er nog op dat elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, 19 december 2007, nr. 178.032). Het volstaat dat op afdoende wijze wordt aangegeven waarom verzoeksters niet voldoen aan de criteria om een beschermingsstatus te verkrijgen, hetgeen in casu is gebeurd.

2.10. Het argument dat veel identiteitsstukken werden neergelegd waarvan de meesten originelen, kan evenmin afbreuk doen aan de pertinente motivering dat: *"De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte (duplicaat en origineel), huwelijksakte en diploma bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en academische carrière. De identiteitskaart van uw dochter Maka, haar geboorteakte (duplicaat en origineel) en de geboorteakte (duplicaat) van uw zoon Daviti bevatten eveneens enkel gegevens betreffende hun identiteit. Voormelde gegevens worden door mij niet in twijfel getrokken. De kopie van de geboorteakte van uw man en van uw zoon Nodori bevatten eveneens enkel gegevens betreffende hun identiteit. Aangezien zij respectievelijk dateren van 1963 en 1991 kunnen zij geen gegevens bevatten aangaande hun vermeende verdwijning. De geboorteakte van uw broer vormt een bewijs van uw verwantschap met hem. Deze wordt niet door mij in twijfel getrokken. Zijn overlijdensakte toont aan dat hij overleed op 4 september 2004 in Kekhizdzhvari. Er is echter geen doodsoorzaak vermeld, zodat dit document uw verklaringen als zou hij gedood zijn niet objectief kan staven. Zijn huwelijksakte (duplicaat) toont zijn huwelijk met I. K. {...} aan. De geboorteakte (duplicaat en origineel) van I. K. {...} toont aan dat zij van gemengd Ossetisch-Georgische origine is. Geen van deze zaken wordt in bovenvermelde beslissing in twijfel getrokken. De overlijdensakte van G. K. {...}, de vader van I. K. {...}, toont zijn overlijden in Vladikavkaz in 1993 aan. U haalde echter nergens in uw verklaringen een verband tussen zijn dood en uw problemen aan. De overlijdensakte van uw vader werd eerder reeds besproken."*

2.11. Waar verzoeksters aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeksters hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeksters aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade

zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeksters brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

2.12. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.13. In een tweede middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters betogen als volgt:

"B. SCHENDING VAN HET ARTIKEL 57/7BIS

Overwegende dat vastgesteld dient te worden dat de tegenpartij geenszins rekening gehouden heeft met het artikel 57/7 bis van de wet van 15 december 1980, dat stelt dat "De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd niet dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Dat de verzoeksters eraan herinneren dat de Commissaris de coherentie of de geloofwaardigheid van hun verklaringen geenszins aan de orde stelt, en met name de verdachte dood van de broer van de eerste verzoekster, de verdwijning van haar echtgenoot en van één van haar zonen evenals de beschuldigingen en de talrijke bedreigingen waarvan zij het voorwerp is geweest. Dat de tegenpartij zich er slechts toe beperkt vast te stellen dat het situeren in de tijd van sommige andere feiten, zoals de ondervragingen en de incidenten die de tweede verzoekster ondergaan heeft, niet voldoende precies zijn. Dat zij echter geen enkele waarborg of rechtvaardiging geeft die zou toelaten te stellen dat dit soort feit nadien niet meer zal gebeuren. Dat de wetgever gewenst heeft dat, zodra de Commissaris vaststelt dat de feiten vaststaan, hij eruit zou afleiden dat de vrees van de vreemdeling gegrond zijn, behoudens vaststelling dat de vervolgingen zich in de toekomst niet meer zouden kunnen voordoen. Dat het artikel 57/7bis dus een omkering van de bewijslast invoert, die bijgevolg op de tegenpartij rust, hetzij vaststellen dat het risico in geval van terugkeer verdwenen zou zijn. Dat dit niet het geval zou kunnen zijn aangezien de eerste verzoekster tot haar vertrek bedreigd werd en dat de verdwijning van haar zoon en van haar echtgenoot nog steeds niet verklaard werd. Dat de verdrukkingen in geval van terugkeer naar GEORGIE opnieuw en nog sterker zouden beginnen. Dat de tegenpartij de asielaanvraag van de verzoeksters vanuit de invalshoek van deze wettelijke beschikking zelfs niet onderzocht heeft. Dat deze Rechtsmacht dit gemakkelijk standpunt van de tegenpartij in een arrest van 29 april 2011 reeds bestraft heeft : "Anderzijds, overeenkomstig het artikel 57/7 van de wet van 15 december 1980, wordt het feit dat een aanvrager reeds vervolgd werd, aangezien als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze op zich geen gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In specie toont de verwerende partij niet aan dat er gegronde redenen bestaan om te denken dat de door de verzoekster geleden vervolging zich niet meer zal voordoen." (arrest nr. 60739). Dat het vluchtelingenstatuut aan de verzoeksters toegestaan moet worden."

2.14. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Er kan –gelet op bovenstaande vaststellingen- dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet gezien verzoeksters niet hebben aangetoond reeds vervolgd te zijn of reeds ernstige schade te hebben ondergaan.

2.15. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.16. De Raad is van oordeel dat verzoeksters geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeksters noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER